

[Ulrich.]

enhver sit paa den Maade, de bliver sat ind her, skal kunne udføre det mest intensive Arbejde og udvise den allerstørste Nøjsomhed for overhovedet at kunne eksistere og faa Brødet til sig selv og sin Familie.

Derfor tillader jeg mig at stille dette Spørgsmaal: Har man i Virkeligheden i dette Øjeblik det Menneskemateriale, som man ønsker at sætte ind til at drive Danmarks Jord?

Jeg har sagt det saa tidt, og jeg vil gentage det her: Det forekommer mig, at man maa kræve, at det Menneske, som Staten skal sætte ind kvit og frit — kvit, det er nu ikke sandt, men sætte frit ind — paa disse Brug, har gjort sig den Ulejlighed at dygtiggøre sig til den Gerning, han gaar ind til, og derfor kan det ikke hjælpe noget at gaa ud paa Torve og Stræder og bilde Befolkningen ind, at nu kommer Socialdemokratiet og vil afskaffe Arbejdsløsheden ved at sætte de arbejdsløse ud og dyrke den danske Jord.

Thi de arbejdsløse vil blive skuffede. Naar de kommer til at staa overfor det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og han skal bedømme deres Kvalifikationer, saa vil de faa den Besked: Du kommer til at gaa hjem og se at lære noget mere, inden du kommer her og vil have saadant et Brug. Det ærede Medlem er i Virkeligheden saa retskaffen, at han vil sige: Det er ganske umuligt for dig med den Viden, du har paa dette Omraade, at klare dig her.

Derfor er det, jeg vil fremdrage, at man maa kræve af de Mennesker, der skal kunne komme i Betragtning her og have denne Haandsrækning fra Statens Side, at de viser, at de har dygtiggjort sig paa det Omraade, inden de kommer og kræver denne Haandsrækning. Har de dygtiggjort sig og er i Besiddelse af de specielle Evner, som man maa kræve paa dette Omraade, lad os saa fra Statens Side give dem denne hjælpende Haand og give den paa en saadan Maade, at der er en Sandsynlighed for, at de kan eksistere.

Jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse, hvor jeg taler om de mægtige Udgifter, som denne Udstykningsbevægelse vil bevirke, at gøre opmærksom paa, at samtidig med, at man altsaa giver disse mægtige Summer ud til Etablering af disse Brug, opfører man for en Sum, der omtrent udgør de $\frac{3}{5}$ af disse 732 Mill. Kr., Bygninger, Bygninger, som træder i Stedet for fuldt tilstrækkelige Bygninger, der fandtes i Forvejen. Er dette statsøkonomisk forsvarligt? Det er det store Spørgsmaal, som jeg beder

overvejet, inden man farer for hurtigt frem ad den Vej.

Den højtærede Landbrugsminister og hans Partifæller har i deres Udtalelser i disse Dage ikke været saa uldne som de ærede Medlemmer, der har talt fra radikal Side. De ærede Medlemmer fra Socialdemokratiets Side er, om jeg maa bruge det Udtryk, gaaet til Biddet, de har erkendt, hvad det er, de vil: de vil tage Jorden fra den ene og give den til den anden; de vil ekspropriere til Bunds. Vel sagde den højtærede Landbrugsminister, at foreløbig havde man ikke nogen Interesse i at tage fra de smaa Brug, men om, et halvt hundrede Aar kunde Turen nok komme til dem, mente Ministeren.

Derimod har de radikale Talere stadig talt om, at denne Ekspropriationslov ikke saadan skulde bruges, og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen nævnte, at man for nogle Aar siden havde faaet en Ekspropriationslov, der gav Ret til at ekspropriere Jord til Veje ind til nyoprettede Brug, og denne Lov var ikke blevet benyttet.

Nej, officielt er den ikke blevet benyttet, men den har jo ligget i det ærede Medlems Baglomme, naar han var ude og forhandle med Folk. Og naar han saa sagde: Vi skulde have et Stykke Vej, og jeg vil gerne give saa og saa meget, hvortil de andre har svaret: at det vilde de ikke afgive Jorden for, saa har det ærede Medlem selvfølgelig sagt: ja, jeg vil nu ikke give mere, og hvis I ikke frivillig vil afstaa Jorden til den Pris, saa eksproprierer jeg.

Det er derfor, der ikke er blevet Brug for denne Ekspropriationslov. Og akkurat det samme Forhold er til Stede her. Det nytter ikke, at man fra radikal Side siger, at denne Ekspropriationslov ikke vil betyde noget, for den vil saamænd aldrig komme til Anvendelse; jo, den vil — i Baglommen! Man gaar ind til Gaardmanden, som ligger op til det indeklemt Brug, og siger: hør Kresten Pæsen, vi skulde gerne have 3—4 Tdr. Land af din Jord, kan vi faa den for det og det? Saa siger Kresten Pæsen: Nej, det kan I ikke — men saa siger man til ham: ja, ja Kresten Pæsen, saa tager vi den, for vi har jo Ekspropriationsloven, du kan lige saa godt give os den godvilligt. (Andreasen [Forsinge]: Er det at være ulden?) Nej, men det er at være ulden at staa her paa Talerstolen og sige, at det betyder ikke noget med den Lov, for den kommer ikke til Anvendelse, naar Forholdet saa er det, at I ved Hjælp af denne Lov truer jer til det, I vil have.

Men det, som den højtærede Landbrugs-